

стта и очертава новия смисъл на нещата. Ритъмът на битието и вселената се осмислят като драстичен паралел на противоположността: летен зной и зимен мраз, дявол и бог, развратност и невинност, омраза и обич, грозота и красота. Тяхното равносвойно едновременно съществуване внушава поетическия синтез за новото познание на лирическият субект: истини-лъжи и именно то конституира дискурса на злото като доминанта в себеизразяването на субекта.

Констатацията за взаимопокрытие на противоположни стойности и дискредитирането на господстващите ценности рефлектират в хипертрофията на Егото на субекта. Те екзистират в лабилността на модерния човек у Яворов и тяхното първо проявление е означено с обявата на смъртта на Бога. Тя се превръща в изходната позиция във формирането на континуитета на деструктивното, който е насочен не само срещу двойствеността на света, но и към раздвоеното съзнание, открило огледалното отражение на собствения си дух и творчество, афиширано от метафизичния диалог на лирическият Аз със собствената си песен - "песен на песента ми". Отказът от Бога, който в модерното време е бога на лъжата, е мотивиран и в други стихотворения. Високата повторителност в назоваването му в "Евреи" акцентува авторовата интенция за безстойностната интерпретация на Всевишния като медиум на доброто, екзистирал в модерното поетическо съзнание единствено като "старец глух". Крахът на единната Воля лирическият субект дефинира не само като социална детерминанта, той го аплицира и върху личната си жизнена съдба; с него обосновава лутането си в лабиринта на живота като последствие на пълната му изоставеност от Бога. Пасивният нихилизъм превръща Вселената на Яворов в едно помръкнало огледало. Това помръкнало огледало е Яворовата апокалиптична метафора, интимното му откровение, неговият индивидуален, уникален "залез на боговете"¹. Изявява се така характерната за Яворов авторефлексия, която той лично афишира, като назовава своята поезия "дневници на духа ми".

В Яворовата символистична поезия идентификацията на познаващия Аз констатира скептично разрухата на собствената си монолитност, осъзнавайки себе си като синтез от многоаспектни представяния в призматични разцепления или огледал-